

Sygn. akt II K 1233/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Szociński – Klein

w obecności protokolanta starszego sekretarza sądowego Joanny Woźniak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2020 roku

na rozprawie

sprawy M. S., syna J. i U. z domu G., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 18 grudnia 2018r. do 5 września 2019r. w P. woj. (...) uchylał się od ciężącego na nim z mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Puławach sygn. akt III RC 302/17 z dnia 18 kwietnia 2018 r. określonego co do wysokości obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki A. S. przy czym łączna wysokość powstałych wskutek zaległości płatności świadczeń alimentacyjnych wynosi co najmniej trzy świadczenia okresowe, przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o czyn z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 § 1 k.k.

I. oskarżonego M. S. uznaje za winnego tego, że w okresie od 18 grudnia 2018r. do 5 września 2019r. w P. woj. (...) uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki A. S., którego wysokość określiło postanowienie Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 10 stycznia 2018 r. wydane w sprawie o sygn. akt III RC 302/17 i wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 18 kwietnia 2018 r. wydany w sprawie o sygn. akt III RC 302/17, przy czym łączna wysokość zaległości świadczeń alimentacyjnych wyniosła co najmniej trzy świadczenia okresowe, czym naraził małoletnią A. S. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i czyn ten kwalifikuje jako występki wyczerpujący dyspozycję art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 209 § 1a k.k. skazuje go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 34 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie córki A. S.;

III. na zasadzie art. 624 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, z których poniesione wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1233/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	M. S.	w okresie od 18 grudnia 2018r. do 5 września 2019r. w P. woj. (...) uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki A. S., którego wysokość określiło postanowienie Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 10 stycznia 2018 r. wydane w sprawie o sygn.	

		<p>akt III RC 302/17 i wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 18 kwietnia 2018 r. wydany w sprawie o sygn. akt III RC 302/17, przy czym łączna wysokość zaległości świadczeń alimentacyjnych wyniosła co najmniej trzy świadczenia okresowe, czym naraził małoletnią A. S. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych</p> <p>tj. czyn z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 209 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. posiadanie przez oskarżonego i M. W. wspólnie córki A. S. ur (...);	bezsporne		
2. nielożenie na utrzymanie córki przez oskarżonego w okresie od 18 grudnia 2018r. do 5 września 2019r.;	<p>Zeznania świadka M. W. – k. 76v oraz 27-27v</p> <p>Zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji - k. 2</p> <p>Informacja o zadłużeniu i wypłaconych świadczeniach – k. 4 i 5</p>		
3. określenie wysokości obowiązku alimentacyjnego od dnia 16 października 2017r.;	<p>Wyrok SR w Puławach z dnia 18 kwietnia 2018r. – k. 6</p> <p>Postanowienie SR w Puławach z dnia 10 stycznia 2018r. – k. 11</p>		

4. łączna wysokość powstałych zaległości;	Informacja o zadłużeniu i wypłaconych świadczeniach – k. 4 i 5		
5. narażenie osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych;	Zeznania świadka M. W. – k. 76v oraz 27-27v Decyzja (...) Pismo MOPS w P. wraz z załącznikami – k. 15 i nast.		
6. uprzednia karalność oskarżonego;	Dane o karalności – k. 48 i nast.		
7. sytuacja rodzinna i materialna oskarżonego;	Dane osobopoznawcze – k. 50 Zaświadczenie o wysokości dochodu – k. 74 Dokumenty PUP – k. 8		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2 i 5	Zeznania świadka M. W. – k. 76v oraz 27-27v	<p>Zeznania są spójne, logiczne i konsekwentne. O ich prawdziwości świadczy fakt, iż oskarżony (pomimo, że na wszelkich etapach prowadzonego przeciwko niemu postępowania korzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (poza oświadczeniem o chęci spłaty zadłużenia złożonym na rozprawie w dniu 27 lutego 2020r.)), już na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu.</p> <p>Świadek w swoich zeznaniach podaje okoliczności, które znajdują pełne potwierdzenie w przedstawionych poniżej dowodach z dokumentów.</p> <p>Nadto, świadek w swoich zeznaniach podaje okoliczności dla oskarżonego korzystne, jak to, że sporadycznie robił zakupy, że mama oskarżonego pomaga jej w opiece nad dzieckiem, co wskazuje niezbiacie, że świadek zeznając podaje polegające na prawdzie okoliczności, nie starając się za wszelką cenę pogрузić oskarżonego.</p>	

2	Zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji - k. 2	Dokument został sporządzony przez organ do tego uprawniony w ramach swoich kompetencji. Został sporządzony w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Brak jest podstaw do jego kwestionowania. Nie był również kwestionowany przez strony.	
5	Decyzja (...)	Dokument został sporządzony przez organ do tego uprawniony w ramach swoich kompetencji. Został sporządzony w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Brak jest podstaw do jego kwestionowania. Nie był również kwestionowany przez strony.	
2	Informacja o zadłużeniu i wypłaconych świadczeniach – k. 4 i 5	Dokument został sporządzony przez organ do tego uprawniony w ramach swoich kompetencji. Został sporządzony w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Brak jest podstaw do jego kwestionowania. Nie był również kwestionowany przez strony.	
3	Wyrok SR w Puławach z dnia 18 kwietnia 2018r. – k. 6	Dokument został sporządzony przez organ do tego uprawniony w ramach swoich kompetencji. Został sporządzony w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Brak	

		jest podstaw do jego kwestionowania. Nie był również kwestionowany przez strony.	
7	Dokumenty PUP – k. 8	Dokument został sporządzony przez organ do tego uprawniony w ramach swoich kompetencji. Został sporządzony w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Brak jest podstaw do jego kwestionowania. Nie był również kwestionowany przez strony.	
3	Postanowienie SR w Puławach z dnia 10 stycznia 2018r. – k. 11	Dokument został sporządzony przez organ do tego uprawniony w ramach swoich kompetencji. Został sporządzony w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Brak jest podstaw do jego kwestionowania. Nie był również kwestionowany przez strony.	
6	Dane o karalności – k. 48 i nast. `	Dokument został sporządzony przez organ do tego uprawniony w ramach swoich kompetencji. Został sporządzony w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Brak jest podstaw do jego kwestionowania. Nie był również kwestionowany przez strony.	
7	Dane osobopoznawcze – k. 50	Dokument został sporządzony przez organ do tego uprawniony w ramach swoich	

		kompetencji. Został sporządzony w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Brak jest podstaw do jego kwestionowania. Nie był również kwestionowany przez strony.	
5	Pismo MOPS w P. wraz z załącznikami – k. 15 i nast.	Dokument został sporządzony przez organ do tego uprawniony w ramach swoich kompetencji. Został sporządzony w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Brak jest podstaw do jego kwestionowania. Nie był również kwestionowany przez strony.	
7	Zaświadczenie o wysokości dochodu – k. 74	Dokument został sporządzony przez organ do tego uprawniony w ramach swoich kompetencji. Został sporządzony w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Brak jest podstaw do jego kwestionowania. Nie był również kwestionowany przez strony.	
<p>1.2. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Art. 209 § 1 k.k. stanowi, że kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku, zaś § 2 tego przepisu stanowi, że jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, podlega grzywnie, karze</p>			

ograniczenia wolności
albo pozbawienia wolności
do lat 2.

Czynność sprawcza
przestępstwa określonego
w art. 209 § 1 k.k.
polega na uchylaniu się od
wykonywania obowiązku
alimentacyjnego, który co
do wysokości określony
został orzeczeniem
sądowym, ugodą zawartą
przed sądem albo innym
organem albo inną
umową.

W przedmiotowej sprawie
na oskarżonym spoczywał
obowiązek alimentacyjny
wobec córki A. S..
Wysokość tego obowiązku
w okresie objętym
zarzutem określona
została początkowo
postanowieniem Sądu
Rejonowego w Puławach
wydanym w dniu
10 stycznia 2018r.,
a następnie wyrokiem
zaocznym tegoż Sądu z
dnia 18 kwietnia 2018r.,
które to rozstrzygnięcia
wydane zostały w sprawie
o sygnaturze III RC
302/17.

Bezsporne w niniejszej
sprawie jest, iż oskarżony
nie łożył na utrzymanie
córki. Przyznał to
on sam w swoich
fragmentarycznych
wyjaśnieniach złożonych
przed Sądem w dniu
rozprawy przyznając się
do dokonania zarzucanego
mu czynu i deklarując
chęć spłaty zaległości.
Należy zauważyć, iż

w orzecznictwie Sądu Najwyższego w sprawach dotyczących obowiązku alimentacyjnego (które w tej części pozostaje aktualne po nowelizacji przepisu art. 209 k.k.) wyrażony został pogląd, iż trudna sytuacja materialna rodziców nie zwalnia ich od obowiązku świadczenia na rzecz dzieci i powinni oni dzielić się z dzieckiem nawet najmniejszymi dochodami (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 marca 2000 roku, I CKN 1538 / 99, Lex 51629 oraz w wyroku z dnia 6 stycznia 2000 roku, I CKN 1077 / 99, Lex nr 51637), któremu to obowiązkowi oskarżony nie uczynił zadość. Nie wywiązał się on z ciążącego na nim obowiązku, pomimo tego, że w okresie objętym zarzutem wykonywał on pracę zarobkową, uzyskiwał z niej dochody, a mimo to nie podzielił się on nimi ze swoim dzieckiem.

Mając na uwadze powyższe rozważania zasadne jest twierdzenie, iż oskarżony uchylał się od wykonywania ciążącego na nim obowiązku. W pojęciu „uchyla się” mieści się negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości jego wykonania (a taką, choćby częściowo

oskarżony posiadał przez cały czas objęty zarzutem, jest on bowiem osobą młodą, zdrową, o pełni władz fizycznych i umysłowych), sprawca obowiązku tego nie wypełnia, gdyż wypełnić go nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 kwietnia 1006 roku, II KRN 204 / 96, Prokuratura i Prawo nr 11 z 1996 roku, poz. 4). W niniejszej sprawie oskarżony, w ocenie Sądu, z powodów które wskazano wyżej, miał możliwość łożenia na utrzymanie małoletniej córki przynajmniej częściowo, jednak tego nie robił.

Uchylanie się oskarżonego od wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego doprowadziło do sytuacji, w której zaległość w płatności alimentów wielokrotnie przekroczyła równowartość trzech świadczeń okresowych – vide dane z zaświadczenia z k. 2.

Przesłanką odpowiedzialności z art. 209 § 1a k.k. jest wykazanie, iż niełożenie na utrzymanie osoby uprawnionej naraziło tę osobę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Wskazać

należy, iż dla realizacji znamion tego przestępstwa konieczne jest jedynie stwierdzenie, iż na skutek niełożenia na utrzymanie osoby uprawnionej nastąpiło **narażenie** osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, nie jest natomiast wymagane, aby owa niemożność **wystąpiła** w rzeczywistości. W niniejszej sprawie zachowanie oskarżonego bez wątpienia sprawiło, iż małoletnia córka oskarżonego narażona została na to, iż jej podstawowe potrzeby życiowe mogły nie zostać zaspokojone. Była ona bowiem pozbawiona jakiegokolwiek pomocy materialnej (i nie tylko materialnej) od oskarżonego, zaś na wypełnienie przez oskarżonego znamion przestępstwa z art. 209 k.k. nie ma wpływu fakt, iż otrzymywała ona pomoc od państwa czy innych niezobowiązanych do tego osób. Wniosek ten wydaje się być tym bardziej oczywisty, o ile uwzględni się fakt, iż matka małoletniej sama siebie i dziecko utrzymuje ze świadczeń otrzymywanych z MOPS – u w P. – vide k. 16 i nast.

Przestępstwo niealimentacji w typie podstawowym może być

popelnione zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym. W doktrynie istnieją wątpliwości co do typu kwalifikowanego, gdyż strona podmiotowa czynów zabronionych kwalifikowanych przez określone w ustawie następstwo należy do zagadnień spornych w doktrynie. Niemniej jednak w ocenie Sadu również ten typ przestępstwa jest przestępstwem umyślnym, co oznacza, że sprawca albo chce zrealizować czyn o znamionach kwalifikowanych przez następstwo, albo – chcąc zrealizować znamiona typu podstawowego – przewiduje możliwość wystąpienia kwalifikującego typu skutku i na skutek ten się godzi (zob. wyr. SN z 2.1.1973 r., I KR 171/73, Biul. SN 1974, Nr 1, poz. 3, Legalis).

W ocenie Sądu oskarżony działał z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Musiał on bowiem zdawać sobie sprawę z faktu, iż jego małoletnie dziecko nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie i że na nim właśnie, jako na jego ojcu ciąży obowiązek łożenia na jego utrzymanie. Wiedza tego rodzaju jest wiedzą powszechną i oskarżony wiedział o tym choćby z okresu, gdy sam był osobą małoletnią.

Niemniej jednak wiedząc o tym i mając obiektywną możliwość zarabiania na swoje utrzymanie (brak jest bowiem jak wskazano wyżej jakichkolwiek do tego przeciwwskazań np. zdrowotnych) oskarżony wykorzystując tę możliwość nie zdecydował się na podzielenie się osiąganymi dochodami ze swym małoletnim dzieckiem. Tym samym chciał on dopuścić się przypisanego mu czynu. Konkludując, oskarżony bowiem wiedział o ciężącym na nim obowiązku, miał obiektywną możliwość jego wykonania i nie uczynił tego, tym samym nie wywiązując się z ciężącego na nim obowiązku.

#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej

#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
---	---------------------------------------	--	--

Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania

--	--	--	--

#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. S.	I	I	Przechodząc do omówienia wymiaru kary Sąd doszedł w niniejszej sprawie do przekonania, iż karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie dla oskarżonego kara dziesięciu miesięcy ograniczenia wolności. Czyn, którego dopuścił się oskarżony charakteryzuje się bowiem wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd wziął pod uwagę, zgodnie

z treścią art. 115 § 2 k.k., rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Przepis stypizowany w art. 209 § 1 k.k. jest przestępstwem przeciwko rodzinie i opiece. Niełożenie na utrzymanie małoletniej córki naraziło ją na niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych. Zauważyć ponadto należy, iż oskarżony niełożył na utrzymanie córki przez długi czas. Nie zadbał on również o to, aby podjąć trud starań w postaci **systematycznych** działań osobistych i zaangażowania się w proces wychowania córki. Ponadto nie czynił on **systematycznych** starań mających na celu poprawę jej sytuacji materialnej.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył również uprzednią karalność oskarżonego, jak też stale rosnącą na terenie kognicji tutejszego Sądu liczbę podobnych przypadków, co świadczy o konieczności podejmowania przez Sąd

surowszych sankcji w tym zakresie.

Przepis art. 209 § 1a k.k. przewiduje za wyczerpanie jego znamion trzy rodzaje kar – grzywnę, ograniczenie wolności oraz pozbawienie wolności do lat dwóch.

W ocenie Sądu Rejonowego w Puławach nie jest celowe orzekanie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. Orzeczenie takiej kary bez wątpienia uniemożliwi oskarżonemu wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego, jak i spłatę zaległości (którą to gotowość deklarował w toku rozprawy). Ponadto oskarżony utrzymuje – jak przyznaje M. W. – od czasu do czasu kontakt z córką. Dlatego też orzekanie kary izolacyjnej nie jest, zdaniem Sądu, wobec oskarżonego celowe.

Mając na uwadze fakt braku zainteresowania przez oskarżonego potrzebami swojej córki, jak i długi okres niealimentacji (gdyż przekraczający znacznie wskazany okres trzymiesięczny), Sąd orzekł wobec oskarżonego karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, a zatem karę w środkowych granicach jej ustawowego wymiaru. Nakładając tę karę Sąd uznał, że wykonywanie prac w

wymiarze 30 godzin miesięcznie, a więc dokładnie w środkowych granicach uznaniowej decyzji Sądu, będzie adekwatne do okoliczności przedmiotowej sprawy. Z jednej strony wymusi na oskarżonym zmianę trybu życia i konieczność rezygnacji z własnych planów (konieczność powrotu do kraju i rezygnacja z pracy za granicą), co pozytywnie wpłynie wychowawczo na oskarżonego, uświadomi mu bowiem, że nie zawsze można i należy postępować według tego co jest dobre i korzystne dla niego samego bez oglądania się i uwzględniania zasadnych potrzeb innych osób, z drugiej zaś tak orzeczony miesięczny wymiar czasu pracy, nie uniemożliwi oskarżonemu podjęcia na miejscu pracy zarobkowej celem utrzymania siebie, jak też małoletniej córki.

Dokonując takiego wyboru rodzaju kary, jak i jej wysokości, Sąd brał także pod uwagę inne okoliczności łagodzące, jak to, że oskarżony na co dzień prowadzi ustabilizowany tryb życia, nie utrzymuje kontaktów ze środowiskiem przestępczym, a także wykonuje – w pewnym zakresie pracę zarobkową.

1.1Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. S.	II	I	W oparciu o art. 72 § 1 pkt. 3 k.k. w zw. z art. 34 § 3 k.k. Sąd w celu dodatkowego zmotywowania go do wywiązywania się z ciężących na nim obowiązków i uznając, że wpłynie to na oskarżonego w sposób pozytywny wychowawczo, zobowiązał oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie córki A. S..
1.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
1.Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

III	<p>Zwolnienie oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, z których poniesione wydatki przejęto na rachunek Skarbu Państwa z uwagi na nieposiadanie przez oskarżonego majątku, utrzymywanie się z prac dorywczych związane z koniecznością powrotu do kraju i rezygnacją z pracy za granicą, a także ze względu na istniejące zadłużenie i konieczność bieżącego wywiązywania się z obowiązku uiszczania rat alimentacyjnych.</p>	
1.1Podpis		